

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 15/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Jozefa Opeta, T. T., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Topoľčany od 1. januára 2005) na Okresnom súde Partizánske v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 103/03, EX 78/2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 103/03, EX 78/2003 p o r u š i l základné právo Jozefa Opeta, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Jozefovi Opetovi p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Topoľčany p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Jozefovi Opetovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 11 991 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstodeväťdesiatjeden slovenských korún), ktorú je Okresný súd Topoľčany povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. M. M. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 20. januára 2005 č. k. I. ÚS 15/05-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Jozefa Opeta, T. T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Topoľčany od 1. januára 2005) na Okresnom súde Partizánske v konaní pod sp. zn. 1 Er 103/03, EX 78/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1 Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že: „(...) Návrhom zo dňa 8. 4. 2003 som podal návrh na vykonanie exekúcie (...). Na základe poverenia Okresného súdu Partizánske súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie pod č. EX 78/2003 dňa 5. 2. 2004, voči ktorému povinní 1) a 2) vzniesli námietky, ktoré súdny exekútor listom zo dňa 2. marca 2004 v spojení s listom zo dňa 19. marca 2004 predložil Okresnému súdu Partizánske na rozhodnutie.

Vzhľadom k tomu, že Okresnému súdu Partizánske boli námietky povinného 1) a 2) proti upovedomeniu o začatí exekúcie č. EX 78/2003 doručené na rozhodnutie prostredníctvom súdneho exekútora dňa 23. marca 2004, domáhal som sa formou sťažnosti na prieťahy v konaní zistiť, čo bráni rozhodnúť okresnému súdu o predmetných námietkach. Sťažnosť bola okresnému súdu odoslaná 19. októbra 2004. Okresný súd Partizánske na

moju sťažnosť nezareagoval ani o námietkach do dnešného dňa nerozhodol, o čom sa presvedčil v spise súdneho exekútora.

Zo strany súdu nebol vykonaný žiadny úkon, ktorým by rozhodol o námietkach povinných v exekučnom konaní, napriek tomu, že námietky boli súdu doručené na rozhodnutie 23. 3. 2004. (...)

Z uvedeného vidno, že súd nerozhodol o námietkach voči upovedomeniu o začatí exekúcie od 23. marca 2004. Mám však za to, že uvedená vec nie je natoľko zložitá, aby ju súd nemohol ukončiť po uplynutí 7 mesiacov od prijatia námietok na rozhodnutie. Počas tohto obdobia zostávam stále v – podľa mňa – zbytočnej právnej neistote. Postup súdu považujem za neúmerne zdĺhavý. Mám za to, že Okresný súd Partizánske svojou liknavosťou porušil moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a vo svojej podstate priamo porušuje moje právo na súdnu ochranu. (...)

Po začatí konania navrhujem, aby ústavný súd po zistení stavu veci vydal rozhodnutie, v ktorom určí, že Okresný súd Partizánske porušil právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci 1 Er 103/03, EX 78/2003 bez zbytočných prieťahov, ktoré právo je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a Okresnému súdu Partizánske prikazuje, aby bola vec č. 1 Er 103/03, Ex 78/2003 čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sťažovateľovi Jozefovi Opetovi, T. T., priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Sk, ktoré je mu Okresný súd Partizánske povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Okresnému súdu Partizánske ďalej ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa Jozefa Opeta na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. M., do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. J. S., listom z 29. marca 2005 sp. zn. Spr 1506/05, ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonného sudcu JUDr. V. V. z 21. marca 2005, a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 12. apríla 2005.

2. 1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„Z prehľadu vypracovaného vo veci konajúcim sudcom bolo zistené, že ide o vec bývalého Okresného súdu Partizánske, sp. zn. PE 1Er 103/03, vo veci výkonu rozhodnutia,

na základe žiadosti súdneho exekútora JUDr. P. Š., o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného JUDr. Jozefa Opetu, proti povinným v 1) rade I. V. a v 2) rade Akad. mal. M. S. na základe rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 5. 2. 2001 pod sp. zn. 3 C 186/99.

Vec napadla na Okresný súd Partizánske dňa 7. 5. 2003, pričom toho istého dňa bolo aj vydané poverenie pre súdneho exekútora, doručené mu však bolo až dňa 16. 1. 2004.

Dňa 23. 2. 2004 boli Okresnému súdu Partizánske doručené námietky Ing. Z. S. a dňa 1. 3. 2004 podanie povinného v 1) rade, oznámené, ako návrh na vyslovenie absolútnej neplatnosti a vykonateľnosti poverenia, vo veci samej.

Následne boli súdu v danej veci doručované ďalšie podania a to dňa 3. 3. 2004, 5. 3. 2004, 7. 5. 2004 a 4. 6. 2004, pričom konajúci sudca vo veci rozhodol až dňa 7. 1. 2005 uznesením, ktorým zastavil exekúciu.

Proti citovanému uzneseniu dňa 7. 2. 2005 podala odvolanie povinná v 2. rade Akad. mal. M. S.

Ďalej z písomného vyjadrenia konajúceho sudcu vyplýva, že s poukazom na obtiažnosť veci, personálne obsadenie Okresného súdu Partizánske do 31. 12. 2004 pokladá sťažnosť Jozefa Opetu na prieťahy v konaní za neopodstatnenú.

Na rozdiel od konajúceho sudcu som však po oboznámení sa príslušného stanoviska sudcu, obsahu spisu PE Spr 1326/04, ako aj registrovaných pomôcok, nakoľko predmetný spis PE 1Er 103/03 mi nebol predložený (konajúci sudca ho nevie nájsť), došiel k inému záveru.

V danom prípade som zistil prieťahy v konaní spôsobené konajúcim sudcom a to v tom, že o všetkých podaniach vo veci od 23. 2. 2004 bolo rozhodnuté až na tunajšom súde dňa 7. 1. 2005.

Na druhej strane však je potrebné brať do úvahy aj objektívne skutočnosti a to najmä, že konajúci sudca (na Okresnom súde Partizánske pracovali iba štyria sudcovia), vybavoval agendu Er v 1/4-ne, ako vedľajšiu, nakoľko bol zaradený na úseku T a vybavoval aj časť agendy D v 1/2-ine, Er v 1/4-ine a PPOm, ako aj právnu náročnosť danej veci s poukazom na počet podaní.

Na základe týchto skutočností netrvám na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie, nakoľko sťažnosť považujem za opodstatnenú s tým, že prieťahy

v konaní boli spôsobené jednak nečinnosťou konajúceho sudcu, ako aj objektívnym stavom na bývalom Okresnom súde Partizánske.

Pokiaľ ide o predmetný spis sp. zn. PE 1Er 103/03, tento Vám nemôžem zaslať nakoľko ho konajúci sudca t. č. nevie nájsť, pravdepodobne bude musieť dôjsť k rekonštrukcii spisu konajúcim sudcom. (...)“

Vyjadrenie zákonného sudcu zo 14. februára 2005:

«Dňa 07. 05. 2003 bola Okresnému súdu Partizánske doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. P. Š., Exekútorový úrad Nové Mesto nad Váhom o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného: JUDr. Jozefa Opeta proti povinným: v 1 rade: I. V., v 2. rade: Akad. mal. M. S. na základe rozsudku Okresného súdu Partizánske, zo dňa 05. 02. 2001, sp. zn. 3 C 186/99 za účelom vymoženia sumy 333.560,- Sk, súdneho poplatku 500,- Sk, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 8.250,- Sk a trov exekúcie.

Podľa rozvrhu práce mi bola vec pridelená 07. 05. 2003 na vybavenie a dňa 07. 05. 2003 pod číslom 5305004814 som vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie. Toto poverenie bolo súdnemu exekútorovi doručené 16. 01. 2004. Dňa 23. 02. 2004 boli súdu doručené námietky Ing. Z. S. proti exekúcii adresované JUDr. P. Š., EÚ Nové Mesto nad Váhom.

Dňa 1. 3. 2004 bolo súdu doručené podanie povinného v 1. rade: Ing. I. V.: označené ako návrh na vyslovenie absolútnej neplatnosti a vykonateľnosti poverenia č. 5305004814 vydaného vo veci sp. zn. 1 Er 103/03 Okresným súdom Partizánske. V uvedenom podaní oprávnený uvádzal svoje výhrady tak voči exekučnému konaniu ako aj voči konaniu vedenému pod sp. zn. 3 C 186/99 ako aj voči osvedčeniu o dedičstve vydaným Okresným súdom Bratislava III, pod sp. zn. 22 D 550/01.

Z tohto podania nebolo celkom zrejmé, čoho sa povinný v 1 rade domáhal, zrejme išlo aj o námietky proti exekúcii.

Dňa 3. 3. 2004 boli súdu doručené od súdneho exekútora JUDr. P. Š. námietky proti exekúcii podané na jeho Exekútorový úrad opatrovníkom povinnej v 2. rade a námietky povinného v 1. rade spolu s upovedomením o začatí exekúcie doručeným povinným a ďalšími dokladmi.

Dňa 5. 3. 2004 bolo súdu doručené ďalšie podanie povinného v 1. rade, v ktorom uviedol, že ide o podanie k návrhu na vyslovenie absolútnej neplatnosti a vykonateľnosti poverenia na vykonanie exekúcie vydaného v konaní sp. zn. 1 Er 103/03 Okresným súdom Partizánske dňa 7. 5. 2003 a pripojil k podaniu uznesenie KS Bratislava z 11. 1. 2004 k č. k. 13 Cod 58/03-111, ktorým bolo potvrdené uznesenie OS Bratislava III zo dňa 6. 2. 2002 k č. k. 22 D 550/01-89.

Dňa 23. 03. 2004 doručil súdu súdny exekútor JUDr. Š. námietky manželky povinného v 1. rade proti exekúcii, ktorá je spoluvlastníčkou nehnuteľnosti spolu s povinným v 1. rade.

Dňa 07. 05. 2003 bolo súdu doručené podanie opatrovníka povinnej v 2. rade označené ako dokladovanie nezákonného postupu exekútora JUDr. Š. a žiadosť o zastavenie exekúcie.

Dňa 04. 06. 2004 bolo súdu doručené podanie označené ako „doručenie námietok voči exekúcii“ od povinného v 1. rade spolu s pripojenými dokladmi a dňa 07. 06. 2004 povinný v 1. rade doručil súdu podanie označené ako „doručenie dôkazu o nemožnosti doručenia námietok voči exekúcii“ vedenej na Exekútorskom úrade v Novom Meste nad Váhom, pod sp. zn. EX 76/03.

Dňa 07. 01. 2005 som vydal vo veci uznesenie o zastavení exekúcie, proti ktorému podal dňa 07. 02. 2005 odvolanie povinný v 2. rade – Akad. mal. M. S.

Podania povinných priebežne prikladané do spisu obsahovali niekoľko desiatok strán, pričom najmä námietky a písomné podania povinného v 1. rade boli nezrozumiteľné, nekonkrétne a nejasné, bolo k nim pripojené množstvo dokladov, z ktorých niektoré s touto vecou ani nesúviseli.

S poukazom na obtiažnosť veci, personálne obsadenie Okresného súdu Partizánske do 31. 12. 2004, pokladám sťažnosť Jozefa Opeta na prieťahy v konaní za neopodstatnenú.»

2. 2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol, že:

„Vzhľadom k textu sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd, ktoré sú zaručené Ústavou Slovenskej republiky – prerokovaniu súdnej veci bez zbytočných prieťahov a jej príloh, ktorá sťažnosť bola vypracovaná dňa 10. novembra 2004, ako aj

vzhľadom k textu prípisu ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. apríla 2005 a prípisu predsedu Okresného súdu v Topoľčanoch zo dňa 29. 3. 2005, navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby vydal rozhodnutie v zmysle našej vyššie uvedenej sťažnosti.

Zároveň oznamujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že netrvám na ústnom pojednávaní vo veci a uplatňujem si trovy právneho zastúpenia. (...)

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení predsedu okresného súdu, konajúceho sudcu a sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie v období od 23. februára 2004 do 7. januára 2005 nevykazoval vždy znaky plynulého a efektívneho konania. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení výslovne uviedol, že *„v danom prípade som zistil prietahy v konaní spôsobené konajúcim sudcom a to v tom, že o všetkých podaniach vo veci od 23. 2. 2004 bolo rozhodnuté až na tunajšom súde dňa 7. 1. 2005“*. Vzhľadom na to, že ani sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu nenamietal iné obdobia nečinnosti okresného súdu v danej veci, ústavný súd ustálil stav konania z uvedených existujúcich dôkazov, pretože predmetný spis ústavnému súdu zapožičaný nebol, *„nakoľko ho konajúci sudca t. č. nevie nájsť, pravdepodobne bude musieť dôjsť k rekonštrukcii spisu konajúcim sudcom“*.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 103/03, EX 78/2003 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nevyklučuje, že rozhodovanie v danej veci môže predstavovať určitý stupeň zložitosti, doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priedňhom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane nečinný, a to konkrétne od 7. mája 2003 do 16. januára 2004 (osem mesiacov) a od 23. februára 2004 do 7. januára 2005 (desať mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas osemnástich mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy sú netolerovateľné, pričom vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu (ide o realizáciu už judikovaného práva o výkon rozhodnutia) a význam pre sťažovateľa. K uvedeným priedňhom nedošlo v dôsledku zložitosti veci alebo správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého *„je potrebné brať do úvahy aj objektívne skutočnosti a to najmä, že konajúci sudca (na Okresnom súde Partizánske pracovali iba štyria sudcovia), vybavoval agendu Er v 1/4-ne, ako vedľajšiu, nakoľko bol zaradený na úseku T a vybavoval aj časť agendy D v 1/2-ine, Er v 1/4-ine a PPOm, ako aj právnu náročnosť danej veci s poukazom na počet podaní“*, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priedňhy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti,

aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Navyše, ústavný súd nemohol prehliadnuť skutočnosti uvedené predsedom okresného súdu, že *„v danom prípade som zistil priet'ahy v konaní spôsobené konajúcim sudcom a to v tom, že o všetkých podaniach vo veci od 23. 2. 2004 bolo rozhodnuté až na tunajšom súde dňa 7. 1. 2005“*.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Pretože vo veci sťažovateľa 7. januára 2005 vydal konajúci sudca uznesenie o zastavení exekúcie, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk, pretože *„počas tohto obdobia zostávam stále v - podľa mňa - zbytočnej právnej neistote“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky

okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj vzhľadom na povahu uplatneného práva v napadnutom konaní považuje ústavný súd za primerané vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 11 991 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 29. novembra 2004 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 12. apríla 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume dvakrát po 4 534 Sk a režijný paušál dvakrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), teda spolu za úkony vykonané v roku 2004 prislúcha sťažovateľovi suma 9 340 Sk a za jeden úkon vykonaný v roku 2005 patrí odmena 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 11 991 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2005